

РЕШЕНИЕ

№ 6876

гр. София, 11.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 10.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **32** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК)вр. чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

С. Г. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], област Р., е предявил против Националната агенция за приходи иск за присъждане на обезщетение за вреди с правно основание чл. 104, ал.1 от ЗДСл, обективиран в жалба против посочените заповеди.

След отмяната им по съдебен ред, на основание чл. 176, ал.1 АПК, е направено искане от ищеца В. с процесуална молба на л.318 от делото. В същата е конкретизирана и исковата претенция - като предявена за периода от 19.11.2009г. до 19.09.2010г. в размер на 10 брутни месечни заплати към момента на признаване на уволнението за незаконно - към 16.07.2012г. Твърди, че за посочения период не е замел длъжност по служебно или трудово правоотношение, освен за период от 8 работни дни от 20 до 30 януари 2010г., през който период е получил възнаграждение в размер на 120 лв.

С посочената молба на л.318, от дата 03.08.2012г., за пръв път е уточнено обезщетението по размер - иска се съдът да вземе предвид Постановление № 67 от 14 април 2010 г. за заплатите в бюджетните организации и дейности, в сила от 01.01.2010 г., обн. ДВ бр.32 от 27 април 2010г., и Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация, в сила от 01.07.2012 г., приета с ПМС № 129 от 26.06.2012 г., обн. ДВ бр. 49 от 29 юни 2012г. В Приложение № 1 към посочената Наредба длъжността му е категория експертно ниво 7, четвърта степен,

с минимална основна заплата 500 лева и максимална - 1 800 лева. Това определяло размер на средната основна месечна заплата на 1 150 лева, въз основа на което претендира обезщетение в размер на 11 380 лева, ведно с лихва върху тази сума от момента на депозиране на искането. Позовава се на съдебна практика в този смисъл Решение № 11482 от 16.09.2011, по адм.д. № 16099/2010 г. по описа на ВАС, която определя като константна.

В хода на съдебното производство, в ход по същество и в писмена защита – чрез адв. Б., исковата претенция се поддържа изцяло, като се иска съдът да уважи същата, като вземе предвид заключението на вещото лице по втория вариант. Претендират се и направените по делото разноски.

Допълнително в писмената защита е извършено позоваване на чл. 67, ал.1 от ЗДСл, както и на чл. 5, ал. 4 от Постановление № 67 / 14.04.2010г., съгласно която разпоредба, индивидуалните основни месечни заплати на възстановените служители се определят в размера по ал. 4 – до средната основна месечна заплата, изчислена въз основа на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответната длъжност, като не могат да бъдат по-ниски от получаваните към момента на прекратяване на правоотношението. Без значение за размера на обезщетението е определената от органа по назначаването на индивидуалното възнаграждение при възстановяването на ищеца – конкретно определено със Заповед № 85.33/25.07.2012г. на изпълнителния директор на НАП, с която считано от датата на издаването ищецът е възстановен на длъжността и му е определено считано от същата дата основна месечна заплата в размер на 502 лв.

Ищецът претендира и присъждане на направените разноски по делото. С първото решение по делото съдът е присъдил на ищеца сумата от 300 лв. за разноски, а в настоящето производство - постановяване на допълнително решение, е представена разписка за получено допълнително възнаграждение от адвоката в размер на 1000 лв. за депозиране на искане по чл. 176, ал.1 АПК.

Ответникът - Национална агенция за приходите представлявана от изпълнителния директор, чрез процесуален представител юрисконсулт Л. в писмено становище – л. 347 и в ход по същество, не оспорва исковата претенция по основание, в това число, че през исковия период ищецът В. не е заемал длъжност по трудово и служебно правоотношение с изключение на януари 2010г. Исковата претенция се оспорва само по размер, като се иска прилагането на чл. 104, ал.1 от ЗДСл в редакцията към момента на признаване на уволнението за незаконно – а именно не повече от 6 месеца и в размер на основната заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно или неявяването на лицето да заеме службата. Обезщетението за период от 6 месеца следвало да се определи въз основа на размер от 700 лв., определен със Заповед № 85.33./25.07.2012г. на изпълнителния директор, издадена за възстановяването на ищеца на длъжността на основание чл.122, ал.1 ЗДСл. Искането за присъждане на законната лихва счита за основателно само от датата на предявяване на искането по чл.176, ал.1 АПК.

По делото е изслушано заключение на вещо лице за месечния размер на обезщетението и за размера на исковата претенция.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № № ЗЦУ -1184 / 19.11.2009г. и Заповед № 789 8 19.11.2009г., връчени на 24.11.2009г., издадени от изпълнителния директор на същата агенция, съответно е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното правоотношение с г-н В. за длъжността инспектор по приходите в Териториална дирекция на НАП – Р., отдел „Контрол”, сектор „Ревизии и проверки”. По оспорването на заповедите по делото е постановено Решение № 3284 / 04.07.2011г., с което са отменени. Решението е оставено в сила с Решение № 10 359 / 16.07.2012г. по адм.д. 11315/2011г. на Върховен административен съд и поради това признаването на заповедите за незаконосъобразни с влязъл в сила съдебен акт е извършено на 16.07.2012г.

С решението по делото настоящият съд не се е произнесъл по исковата претенция за вреди, предявена с жалбата и формулирана така: да бъде присъдено дължимото обезщетение по чл. 104,ал.1 ЗДСл за времето, през което не е заемал държавна служба поради незаконното му уволнение за период от 10 месеца в размер на 10 брутни трудови възнаграждения. С молбата по чл.176,ал.1 АПК се претендира обезщетение в размер на 11 380 лева, при месечен размер на възнаграждението 1150 лв.

Ищецът е възстановен на заеманата от него длъжност със Заповед № 85.33./25.07.2012г. на изпълнителния директор, издадена на основание чл.122,ал.1 ЗДСл, считано от датата на издаването ѝ, определено е и възнаграждение в размер на 502 лв. за длъжността. Съгласно Заповед № Д - 1140 / 31.07.2012г.,издадена от директора на ТД на НАП – В., основната заплата е увеличена, видно от вписаното под № 602 в длъжностното разписание - за длъжността инспектор по приходите, заемана от С. Г. В., е определена основна заплата, считано от 01.07.2012г. в размер на 700 лв. Длъжността е посочена с експертно ниво 7 и длъжностно ниво 11 по Класификатора на длъжностите в администрацията, с ниво на основната заплата 22 и степен на основната заплата – 4. С посочената заповед са определени индивидуалните основни месечни заплати на държавните служители, считано от 01.07.2012г. в ТД на НАП – В. от директора на същата дирекция. Увеличението на заплатите е извършено на основание делегираното правомощие на този орган със заповед № ЗЦУ – 416/20.04.-2012г. на изпълнителния директор на НАП, чл. 67,ал.4 от ЗДСл и параграф 2 от Преходните и заключителни разпоредби на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация. Този размер на заплатата на ищеца се признава от процесуалния представител на ответника като основа за определяне на обезщетението, което счита, че следва да се определи за период от 6 месеца. Така изчислено от вещото лице - първият вариант на заключението, за периода от 24.11.2009г. до 01.05.2010г., след приспадане на получените 120 лв. възнаграждение през месец януари 2010г., при брутно месечно възнаграждение от 700 лв., общият размер на обезщетението е 4 062 лв.

Вещото лице е изчислило и втори вариант на обезщетението - въз основа на средния размер на основната месечна заплата за длъжността "инспектор по приходите, категория експертно ниво 7, четвърта степен на основната заплата, съгласно Приложение 1 към Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация. По посочените критерии съгласно приложението е определен минимален размер от 500 лв. и максимален 1800 лв., въз основа на което вещото лице е определило среден размер на основната заплата от 1150 лв. за 10 месеца - периода от 24.11.2009г. до 24.09.2011г., след приспадане на получените 120 лв. за месец януари 2010г., общият размер на обезщетението е определен на 11 366,50 лв. от

вещото лице.

Видно от доказателствата - заповедта за възстановяване на ищеца на работа и за последващото увеличение на заплатата му, на същия не е определено допълнително възнаграждение а само основна заплата за длъжността. Няма данни по делото и не се претендира, че такова следва да бъде включено в размера на brutното му възнаграждение при изчисляване на претендираното обезщетение.

Не е спорно и се установява от доказателствата – представени извлечения от трудова и служебна книжки, за осигуряването му през исковия период, че ищецът не е заемал длъжност по трудово или служебно правоотношение, с изключение на периода от 20.01.2010г. до 30.01.2010г., през който е заемал длъжност по трудово правоотношение във фирма [фирма] и е получил възнаграждение в размер на 120 лв. общо. Съдът приема за установено, че за периода 24.11.2009г. до 24.09.2010г., ищецът няма регистрирано трудово правоотношение и не е заемал длъжност по служебно правоотношение, освен посоченото за 8 дни, а brutното му възнаграждение към 16.07.2012г. – датата на признаване на уволнението му за незаконосъобразно, определено от органа по назначаването е в размер на 700 лв., при средна заплата за длъжността от 1150 лв., при минимална основна заплата от 500 лв. и максимална 1800 лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал.1 ЗДСл, е допустим и доказан по основание, предвид отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца и като предявен срещу надлежен ответник по смисъла чл. 205 АПК- срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Спорно по делото е само размера на исковата претенция. След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства по реда на чл. 236, ал.2 ГПК, настоящият съдебен състав намира исковата претенция за присъждане на обезщетение за частично основателна.

Ищецът претендира обезщетение в размер на 10 и заплати, изчислени въз основа на средната заплата за длъжността към момента на признаване на уволнението за незаконно. Обезщетение в размер на 10 brutни заплати към момента на признаване на уволнението за незаконно, у предвидено съгласно чл.104,ал.1 ЗДСл в относимата редакция преди изменението на разпоредбата, обнародвано ДВ бр. ДВ бр,38 /2012г., в сила от 01.07.2012г.

Предвид датата на признаване на уволнението на ищеца за незаконно - 16.07.2012г., към правото му на обезщетение е приложима действащата редакция на чл.104, ал.1 ЗДСл, изречение първо от която гласи: "Когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца."

От разпоредбата следва, че към момента на признаване на уволнението за незаконно възниква правото и настъпва изискуемостта на обезщетението. Тъй като посочените правни последици настъпват по силата на закона, то размерът на

обезщетението, ограничено със същата разпоредба до определен размер и срок, следва да се определи съобразно действащата към момента на изискуемостта редакция. Разпоредбата е материално-правна и поради това приложима към възникналото при действието ѝ право на обезщетение, липсва преходно правило за приложимост на отменената редакция. Налице е освен това съществено различие - по действащата уредба обезщетението се определя само въз основа на основната заплата за длъжността, за разлика от предишната реакция - въз основа на брутната заплата, която включва основната заплата и допълнителните възнаграждения.

Предвид обстоятелството, че със Заповед № Д-1140 / 31.07.2012г. на ищеца е определена индивидуална основна заплата за длъжността в размер на 700 лв., считано от 01.07.2012г., то този размер следва да бъде взет предвид към датата на признаване на уволнението му за незаконно - 16.07.2012г. Забележката в представеното длъжностно разписание - от 25.07.2012г. на ред 602 от поименно щатно разписание, относимо към заеманата длъжност от ищеца, съдът възприема като отбелязване на датата, от която ищецът е заел длъжността си, предвид заповедта за възстановяването му на длъжността. Това обаче не променя извода, че 700 лв. е размерът на индивидуалната му основна заплата към датата на признаване на уволнението за незаконно.

Съдът намира за неотнормими доводите на ищеца за приложение на чл. 5, ал. 4 и ал. 5 от ПМС 67 / 14 април 2010г. относно определянето на размера на обезщетението на възстановените служители на базата на средната работна заплата за длъжността, тъй като тези разпоредби са отменени с ДВ бр. 49 /2012г., в сила от 01.07.2012г. и не са действащо право към момента на признаване на уволнението на ищеца за незаконно. Изложеното обосновава извод, че тезата на ищеца за полагащо се възнаграждение в размер на 10 средни основни заплати за длъжността му към момента на признаване на уволнението му за незаконно, не намира опора в действащата нормативна уредба към момента на възникване на правото му на обезщетение и изискуемостта му - 16.07.2013г.

В конкретния случай ищецът е останал без работа и не е заемал друга държавна служба или длъжност по трудово правоотношение през 6 месечния период, считано от 24.11.2009г., с изключение на месец януари 2010г. - получени 120 лв. по трудово правоотношение. Само за този месец е приложимо второто изречение на чл.104,ал.1 ЗДСл, за определяне на обезщетението до размера на разликата в заплатите, което е извършено от вещото лице.

Тъй като законодателят нормативно е установил основата за определяне на обезщетението по чл.104,ал.1 ЗДСл - основното възнаграждение към конкретен установим момент, то съдът следва да следи служебно за това дали изявленията на страните относно размера на обезщетението по тази разпоредба съответстват на нормативно установения му размер. Съдът поради това следва да зачете размер на основното възнаграждение, който съответства на определената индивидуална заплата на ищеца, която в случая е 700 лв., определена с надлежен акт по делегация от директора на ТД на НАП - В..

С оглед на горното съдът приема за доказана по размер исковата претенция по чл. 104,ал.1 ЗДСл до размера, изчислен по заключението на вещото лице в първия му вариант - в размер на 4 062 лв. и за периода от 24.11.2009г. до 24.05.2010г. при индивидуална основна заплата 700 лв. месечно, в останалата част исковата претенция е недоказана по размер - за сумата до 11 380лв. и за целия исков период

- от 24.11.2009г. до 24.09.2010г. В тази част исковата претенция следва да бъде отхвърлена, както и искането за заплащане на законната лихва върху този размер, считано от 03.08.2012г.

Исковата претенция за присъждане на законната лихва върху размера на обезщетението, е предявена с искането за постановяване на допълнително решение на основание чл.176,ал.1 АПК - на 03.08.2012г., е основателна, тъй като касае периода след възникване на правото на процесното обезщетение.

Съгласно чл. 86, ал.1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение се дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл.84 ЗЗД, при срочно задължение длъжникът изпада в забава след изтичането на срока, а ако задължението е без срок за изпълнение - от деня, в който бъде поканен от кредитора.

Тъй като нормативно е установен моментът, към който се определя размера на основното възнаграждение за обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, вземането на ищеца за същото е изискуемо от деня на отмяната на заповедите за уволнението му и прекратяване на правоотношението му с влязъл в сила съдебен акт - от 16.07.2012г. Присъждането на лихва върху обезщетението обаче не е регламентирано в последната разпоредба и следователно са приложими общите правила по ЗЗД. Законната лихва по чл.86, ал.1 ЗЗД се дължи въз основа на закона - при неизпълнение на парично задължение. Длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, която лихва има характер на обезщетение за мораторни вреди - презумира се, че вредата е равна на размера на лихвения процент по време на забавата.

Изпълнението на задължението за плащане на обезщетението от ответника не е обвързано от закона със срок и за да изпадне в забава следва да бъде поканен, съгласно чл.86,ал.1 ЗЗД. Освен това задължението за плащане на обезщетението не е безусловно, а следва да бъде доказано, че служителят действително е останал без работа. Исковата претенция е уточнена по основание и размер с искането по чл. 176,ал.1 ЗДСл, т.е. от 03.08.2012г. по делото, с която е предявено и искане за присъждане на законната лихва за пръв път. Следователно, едва от тази дата следва да се счита, че е отправена покана за плащане на обезщетението.

С признаване на уволнението за незаконно - в случая по силата на съдебен акт, възниква правото на обезщетение по чл. 104,ал.1 ЗДСл и от датата на влизане в сила на съдебното решение - 16.07.2012г. Най-рано на тази дата съгласно посочената разпоредба обезщетението на ищеца за оставането му без работа е могло да бъде установено както по основание така и по размер. Преди тази датата не е могло да настъпи нито изискуемостта нито ликвидността на това обезщетение.

Задължението за лихва, като акцесорно задължение, обусловено от съществуването на главното задължение не може да настъпи преди да настъпи изискуемостта на обезщетението и следователно най-рано на датата на настъпване на изискуемостта на обезщетението за оставането на ищеца без работа ответникът е могъл да бъде задължен да заплати същото. Няма данни след предявяването на исковата молба обезщетението да е заплатено доброволно на ищеца.

Поради изложеното и на основание чл. 86, ал.1 ЗЗД, исковата претенция за присъждане на законна лихва е основателна от датата на предявяване на

искането за заплащане на лихви на 03.08.2012г. до датата на окончателното заплащане на обезщетението, признато за основателно.

По тези съображения, съдът следва да уважи исковата претенция за присъждане на законна лихва.

Предвид изхода на делото, съдът следва да присъди разноски по делото на ищеца. Представени са доказателства за допълнително платено адвокатско възнаграждение във връзка с исковата претенция за 1000 лв. и за възнаграждение на вещо лице за 100 лв. Във връзка с възнаграждението за прекомерност, съдът съобрази, че съобразно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, при частично уважаване на исковата претенция, съдът присъжда на ищеца всички направени от него разноски, а възнаграждението на адвоката съобразно уважената част от исковата претенция – т.е. за 357 лв. съразмерно на уважената част от исковата претенция.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ :

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите със седалище С., ДА ЗАПЛАТИ С. Г. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], област Р., на основание чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител обезщетение в размер на 4 062,46 (четири хиляди и шестдесет и два лева и 46 стотинки) лв. за периода от 24.11.2009г. до 24.05.2010г., ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 3.08.2012г. до окончателното му изплащане, както и сумата от 457 (четиристотин петдесет и седем) лева за разноски, и ОТХВЪРЛЯ исковата претенция на С. Г. В., против Национална агенция за приходите, до пълния предявен размер на обезщетението - 11 380 лв. и за периода от 24.11.2009г. до 24.09.2010г., както и законната лихва, считано от 03.08.2012г. до пълния размер на обезщетението.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: